

konservatives Fører gjorde den Dag. Han udtalte jo ogsaa Haabet om, at Alberti maatte gaa fri og frank ud af denne Undersøgelse. Denne Adelsmand saa, at sagde han ikke dette Ord, kunde han maa-ske selv blive kompromitteret. Han havde jo selv slaaet saa mangen politisk Handel af med Alberti. Det var jo altsaa egentlig kun en Gestus, en lille Haandbevægelse af en Adelsmand oppe i Landstinget, men da Konseilspræsidenten saa denne Haandbevægelse af en Greve, sagde han til sig selv: Nu maa Alberti gaa. Hvad Folke-repræsentanternes vel dokumenterede Kritik ikke havde formaaet, det formaaede en Gestus af en Landstingsgreve. Og saa var Konseilspræsidenten med til at vikle sig og Regeringen ind i alt det officielle Løgnevesen, der følger med en saadan Politik. Man lod Alberti gaa paa Grund af Sygdom, man gjorde ham til Gehejmekonferensraad, og man fortsatte dermed — her maa jeg bede Bondekultu-rens Repræsentanter om at være op-mærksomme derpaa —, man gik i den Grad ind i hele det officielle københavnske Løgnevesen, at man lod „Berlingske Tidende“ dementere, at et Par af Ministeriets Medlemmer straks havde stemt for at gaa af, hvad der efter Udenrigsministerens Erklæring viste sig at være ganske rigtigt. Men det skulde jo være saa officielt, Formerne bevares, Autoriteterne og Myndighederne. Men nu kunne dog vistnok mange se, hvor meget bedre Regeringen havde staaet, hvis den havde ladet Alberti falde i Fjor Vinter paa det parlamentariske Angreb. Saa havde han ikke revet Konseilspræsidenten eller Indenrigsministeren eller andre med i sit Fald. Nu kunne de dog vist se, at de troede at være snedige, som Konseilspræsidenten saa ofte i dansk Politik har troet at være snedig, men at de ganske vist dybest set vare enfoldige, dybest set vare dumme. De førte en efter deres egen Mening snedig Manørepolitik, der alligevel til sidst ramte dem selv. Nej, ogsaa i Politik gælder det, at Ærlighed varer længst.

Nu antydede den højtærede Konseilspræsident i Gaar, at der, naar nu Undersøgelsen bliver færdig, kunde blive Tale om Rigsretstiltale mod Alberti. Jeg tror, at det allerede paa dette Tidspunkt maa være givet, at der maa rejses en saadan Tiltale, rent bortset fra Udfaldet af Undersøgelsen af han Administration, for alene det, at Alberti er gaaet ind i Ministeriet som Forbryder, som Falskner og Bedrager, er jo en Statsforbrydelse. Det er jo et

Landsforræderi; det er jo den største Forbrydelse, der overhovedet er set her i Landet, og netop en politisk Forbrydelse. Hvad var Struensees og Brandts Højforræderi ved Siden af Albertis? De havde usurperet sig en Magt, som de for øvrigt brugte ganske frisindet og godt. Maa jeg sige her, at Behandlingen af Alberti og den Dom, han faar, ville sætte en Standard her i Landet for, hvorledes man kan behandle Forbrydere. Den Behandling, han bliver undergivet i Varetægtsarresten — han, den største Forbryder, dette Land har kendt, og ikke blot en privat Forbryder, men en Statsforbryder, der, skønt han vidste, at han var Forbryder, havde sat sig paa Regeringsbænken og blev siddende der, og som har søgt at udnytte denne Regeringsmagt i sin Forbrydelses Tjeneste — den maa blive Minimum for, hvad nogen Forbryder maa underkastes. Det vil være den blodigste Uret, hvis nogen Sinde nogen Tyv eller Bedrager eller Morder eller anden Forbryder ikke faar de Begunstigelser, som man har undt Alberti. Men jeg siger yderligere, at den Straf, han faar, maa, hvis der ellers er Retfærdighed til her i Landet, være Maksimum af, hvad overhovedet en Mand eller Kvinde kan straffes med her i Landet. Den højeste Straf, vi har, er jo Dødsstraffen, og selvfølgelig foreligger her en Forbrydelse, der maatte medføre Dødsstraffen; det er jo Landsforræderi. Nu ere vi jo Modstandere af Dødsstraffen og ønske den derfor selvfølgelig ikke anvendt. Men den Straf, som denne Mand idømmes, maa være — og det maa Domstolene og Rigsretten vide — Maksimum af, hvad nogen Sinde nogen Forbryder idømmes, hvis der overhovedet skal være Ret og Retfærdighed her i Landet.

Men jeg gaar videre og siger, at ikke blot mod Alberti maa der rejses Rigsretstiltale, men der er selvfølgelig ogsaa nogle af hans Kolleger, mod hvem Rigsretstiltale maa rejses, hvis Undersøgelsen former sig saaledes, som jeg antager, den vil, saaledes at det fremgaar, at de have gjort sig skyldige i Embedsforsømmelse. Der foreligger jo ikke — hvem tænker paa det — det, som Konseilspræsidenten nævnede i Gaar, nogen Medskyld eller Medviden i den Forstand, at de skulde være medskyldige eller medvidende i Albertis privat-økonomiske Forbrydelser, men der foreligger politisk Medskyld. Der foreligger ikke Hæleri i Albertis Tyverier, men der foreligger politisk Hæleri. De Ministre, der have gjort sig skyldige i Embedsfor-